

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 150/2019

Люксембург, 5 декември 2019 г.

Решение по съединени дела C-708/17, ЕВН България
Топлофикация/Николина Стефанова Димитрова, и C-725/17,
Топлофикация София/Митко Симеонов Димитров

Правото на Съюза допуска национална правна уредба, която предвижда, че всеки собственик на апартамент в сграда в режим на етажна собственост е длъжен да участва в разходите за отопление на общите части

В решение ЕВН България Топлофикация (C-708/17 и C-725/17), постановено на 5 декември 2019 г., Съдът разглежда съвместимостта с правото на Съюза на национална правна уредба в областта на топлоснабдяването и приема, че Директива 2011/83 за правата на потребителите¹ и Директива 2005/29 за нелоялните търговски практики² допускат национална правна уредба, която задължава собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. По отношение на същата правна уредба Съдът постановява и че Директиви 2006/32³ и 2012/27⁴ за енергийната ефективност допускат сметките за тази топлоенергия да се изготвят за всеки собственик на апартамент в сграда в режим на етажна собственост пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Споровете в главните производства се водят във връзка с два иска срещу собственици на имоти в сгради в режим на етажна собственост да заплатят сметките си за топлинна енергия за сградната инсталация и общите части, което те отказват да направят. Всъщност те изтъкват, че макар сградата им да е топлоснабдена от система за централно отопление въз основа на договор за доставка, сключен между етажната собственост и доставчика на топлинна енергия, самите те не са давали индивидуално съгласие да получават централно отопление и не го използват в своя апартамент.

Най-напред Съдът се спира на тълкуването на понятието „потребител“ по смисъла на Директива 2011/83⁵ и постановява, че това понятие обхваща, в качеството им на клиенти на доставчик на енергия, собствениците и титулярите на вещно право на ползване в сграда —

¹ Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 304, 2011 г., стр. 64), член 27.

² Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) (ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260), член 5, параграфи 1 и 5.

³ Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета (ОВ L 114, 2006 г., стр. 64; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 222), член 13, параграф 2.

⁴ Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО (ОВ L 315, 2012 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 71, 2014 г., стр. 24), член 10, параграф 1.

⁵ Член 2, параграф 1 от Директива 2011/83.

етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, доколкото те са физически лица, които не са заети с осъществяването на стопанска или търговска дейност по занятие. Оттам Съдът стига до извода, че обсъжданите в главните производства договори за доставка на централно отопление попадат в категорията на договорите, сключени между търговци и потребители по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2011/83.

По-нататък Съдът изяснява понятието „непоръчана доставка“ на стока по смисъла на член 27 от Директива 2011/83, като посочва, че подаването на топлинна енергия за сградната инсталация, а оттам и за общите части на сграда — етажна собственост, което се извършва вследствие на взето от етажната собственост решение за присъединяване на сградата към централното отопление в съответствие с националното право, не представлява непоръчана доставка на централно отопление.

Накрая Съдът се произнася относно метода за фактуриране на топлинната енергия в сградите — етажна собственост. Така той отбелязва, че съгласно Директива 2006/32⁶ държавите членки гарантират, че при крайните потребители в частност на електроенергия и централно топлоснабдяване ще се осигуряват индивидуални измервателни уреди, които точно отчитат реално консумираното количество енергия от крайния потребител, когато това е технически осъществимо. Според Съда обаче изглежда почти немислимо да може изцяло да се индивидуализират сметките за отопление в сгради — етажна собственост, особено що се отнася до сградната инсталация и общите части, като се има предвид, че апартаментите в такива сгради не са топлинно независими, тъй като топлината циркулира между отопляваните и по-малко отопляваните или съвсем неотопляваните помещения. При тези условия Съдът заключава, че предвид широката свобода на действие, с която разполагат държавите членки при определянето на метода за изчисляване на потребената топлинна енергия в сградите — етажна собственост, Директиви 2006/32 и 2012/27 допускат топлоенергията, отдадена от сградната инсталация, да се изчислява пропорционално на отопляемия обем на всеки апартамент.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

---

⁶ Член 13, параграф 2 от Директива 2006/32.